

ACCIÓ VALENCIANA

Els gemecs de totes les edats i el
jou de la nostra Pàtria, no l'han
ensenyat encara que no s'ha d'es-
perar la llibertat de l'esfranger?

Hugo Fóscolo

Boletí quinzenal • Orgue d'ACCIÓ CULTURAL VALENCIANA • Redacció i Administració: Jorge Juan, 13

Preus de Subscripció: simpatitzant, 3 pessetes a l'any; actiu, 1 pesseta al mes; protector, 2 pessetes al mes.

ANY I - N.º 7

VALENCIA 15 JULIOL 1930

10 CÈNTIMS

EDITORIAL

Valencianisme

Després de la caiguda de la primera Dictadura, els antics polítics hn tornat a emprendre ses velles activitats. Com si l'espasa del Dictador els haguera deixat endormits, una volta aquesta ha deixat de fer sentir sobre ells el seu pes han continuat lo mateix que abans sens adonar-se del canvi que tot havia sofert. Han començat a fer discursos per a "definir-se" i per algú temps açò pareixia ser "el país de Todoverba", com un escriptor el nomenaba a la premsa local. En llurs discursos res de nou ens ha dit: que han d'exigir-se responsabilitats, que la Constitució ha estat violada, etz., etz., pero res no ens han dit de ço que a nosaltres ens interessa, i han començat a fer converses per a reconstruir aquells vells partits liberal i conservador que, segons ells, son els únics que poden salvar a Espanya.

Sortosament, als països de parla catalana ningú no els fa massa cas. A Catalunya, com era de supondre, llevat d'uns grups petits que res de força tenen, els partits que veritablement representen el pensament dels catalans son partits essencial i fundamentalment catalanistes. D'ells, i segons es desprén de la enquesta feta per el setmanari *Mirador*, el que compta amb més força es l'Acció Catalana. La Lliga, sobre tot des de sa definició monàrquica, ha perdut molt, essent un fet representatiu el que en la enquesta de que parlem Cambó haja assolit el darrer lloc per a majories i que sols haja tret un lligaire per minories, essent tots els demés republicans: de Acció Catalana, de Acció Republicana i del Sindicalisme Català. Els senyors de Madrid: Lerroux, Indaleci Prieto, Sánchez Guerra, no han arribat a vint-i-cinc els vots que han tingut, lo que indica que, afortunadament per Catalunya, els que han de governar el seu país no'ls busquen a casa extranya sino a casa seua.

A Valencia, pareix que ja se vagen adonant de qui son eixos senyors de Madrid i s'han format uns grups nacionalistes, prou nombrosos, de dreta, esquerra i centre. Mes malgrat d'açò pareix qu'encara haja qui crega en els polítics madrilenys i encara hi han rònegament, conservadors, liberals, republicans, etz. Son els que formen part del del partit liberal, conservador, etz., de "la Provincia", partit que no es més que una delegació, una sucursal del partit madrileny, i en el que el cap que viu a la Cort, impòsa candidats als pobles, fent combinacions com si en compte de tractar-se de la representació del país, estiguera fent combinacions sobre un taulell d'escacs.

Els senyors que pertanyen a eixos partits contribueixen a que les parts que componen el nostre país, siguen considerades com

unes provincies a les que es trauen tants diners com poden i a les que, quan criden molt, s'els concedix, així per mena de gracia, una carretera, o qualsevol altra petitesse.

Es precis, per tant, que tots s'adonen d'aço que diguem. Es precis que a les properes elec-

cions no ixca ni ú tan sols que no tinga principal i fundamentalment el caràcter de valencianiste, es precis que tots lluitem per a la consecució de lo únic que pot fer que el nostre país tinga l'importancia que mereix, ço es: La Autonomia.

COMENTARI

El mateix dia qu'el Rat Penat aplegaba a Barcelona, la "Publicitat" publicaba el article que hui reproduim en termes de gran corralitat i amor envers Valencia. Es perço que

el reproduim doncs creguem que ha d'esser d'un gran interès per als nostres compatriotes de totes les terres del Regne.

¡Visca València!

Avui, a les onze del matí, farà l'entrada oficial a Barcelona la senyera barrada de "Lo Rat Penat", de Valencia. L'acompanyen una expedició de 237 valencians, homes i dones, l'objectiu de la qual és felicitar Barcelona, cap i casal de Catalunya, per l'esforç realitzat en la seua Exposició i de visitar a la vegada les seues institucions de cultura amb el fi d'assimilar-ne allò que pugui ésser útil a la causa de Valencia, la nostra germana, i de la seua grandesa esdevenidora.

Valencia, que tan estimada és dels catalans conscients, passa per un dels moments més interessants de la seva renaixença com a unitat espiritual i com a realitat política. Al costat del regionalisme floreix es descabdella un valencianisme integral que comença de concretar-se en organitzacions polítiques d'esquerra i de dreta. Un comú denominador valencianista agermana la nova joventut valenciana per a treballar Valencia endins i per damunt de les diferenciacions partidistes. Com en la Catalunya dels nostres amors, en la Valencia que és en l'amor de tots—catalans del Rosselló, de Mallorca i de Catalunya d'ara i de sempre—la motivació patriòtica supera la intriga partidista de les arcaiques agrupacions polítiques amb seu a Madrid.

Tenim davant nostre el llibre recent de Lluís Revest, el jove arxiver castellonenc, especialitzat en estudis filològics, *La llengua valenciana: Notes per al seu estudi i conreu*, que és una aportació remarcable a la tasca d'unificació del bell catalanesc del regne. Hi tenim el número de juny de l'estimada *Taula de Lletres Valencianes*, la tasca cultural i patriòtica de la qual amb tant d'interés seguim i tan prop nostre sentim. Hi tenim, full encès, *Acció Valenciana*, butlletí de les darreres promocions universitàries, òrgan d'Acció Cultural Valenciana, valencianista intransigent i nacionalista integral en quant considera Valencia com una regió que integra una mateixa comunitat nacional on es troben per un igual València, Catllunya i Balears. "Autònomes dins una idèntica comunitat històrica, però sentint-se com-

patriotes en quant parlen una variant de la mateixa llengua".

Es de la nova joventut universitària valenciana d'on surten veus per combatre aquells que ataquen l'ús del valencià—*porque es entendido por un millón escaso de personas, en una estrecha zona del litoral levantino*—responen coratjoses (vid. *Acció Valenciana*, número 6): "Per a arribar a aquesta conclusió, Jaume I, en cristianitzar València, li aportà la bandera i la llengua catalanes, i li donà l'esperit de llibertat que niava a Catalunya; els filòlegs han donat a la nostra parla uns sis milions de conreadors; un grup d'occitans estudien d'adoptar una sola ortografia a llurs parlars per a donar a la gran comunitat occitana quinze milions de lectors!" Es la mateixa joventut que escriu, a València: "...la nostra literatura, tan puixant ja a Barcelona i ben florent a València..."

Es dins aquest mateix to que un valencianista integral, en respondre a l'acusació, feta per un valencià, d'absorció abusiva per part dels catalans perquè considerem com a clàssics nostres els valencians Ausias March, Roig de Corella i Jaume Roig, proposa, com a justa venjança, que els valencians considerin, i ho són, clàssics seus Lluís, Muntaner i Bernat Metge.

Quelcom hi ha de nou a València, i les veus més joves modulen tonades que ens arriben al cor. Un dia, diuen, "*...Catalunya i València pactaran d'igual a igual sota una mateixa bandera.*" Benaja aquell dia!

Mentrestant Catalunya rebrà els missatgers que avui li arriben i la senyera que els cobricela com a germans presents. Diumenge, quan la senyera de "Lo Rat Penat", al costat de la senyera de Barcelona i de les 30 senyeres dels orfeons de Catalunya es plantarà al bell mig de l'Estadi de Montjuïc, cent-mil veus cridaran en una sola com nosaltres avui:

Visca València!—F.

REVISAT PER LA CENSURA